

טעימה מהגליון ה-18 של הו!

מתוך סילביה פלאת, "שלוש נשים"

מאנגלית: אנה הרמן

אני אטית כמו העולם וסבלנית מאד.
החדשים חולפים ומתהפכים בי,
השמש והפוכבים מתיחסים אלי.
הלבנה דואגת לי באפן אישי יותר:
היא חוזרת וחולפת על פני, נוגעת באחות רחמנית.
האם מה שעתיד לקרות מסב לה צער? איני חושבת כך.
הפוריות פשוט מכה אותה בתדהמה.

וכשאני יוצאת, מתרחש דבר מרעיש.
אינני צריכה לחשב או אפילו לערוך תזרות.
מה שקורה בתוכי יקרה בלי תשומת לב.
הפסיון עומד על הרקס,
הוא מסדר את נוצותיו החומות.
מה שאני יודעת חוקק חיוך על פני.
עלים ונצנים רוחשים סביבי. אני מוכנה. [...]

מתוך הקוראן, פסוקי ההסכמה

מערבית: אלמוג בהר

"אשבע בתאנים ובגיתים

ובהר סיני

כי בראנו את האדם בצורה המתקנת ביותר

ואז התזרנוהו אל שפל השפלות

האין אלהים הטוב שבשופטים?"

(סורת אלתיין [סורת התאנים], 1-2, 4-5, 8)

וואנג וויי : הגעת מכפר הולדת

אדוני, הגעת מכפר הולדתי,
ודאי בקיא אתה במתרחש בכפר.
שזיפה-חרף צמח מול חלון מגלף,
ביום עזבה, ההנצו פרחיו?

וואנג וויי (699-759 לספירה), מסינית : עינת מרבך-בר

מחמוד דרוויש (1941-2008), מתוך "רבאעיאת". מערבית : מתן רוזיס

*

אני רואה את מה שאני רוצה ברוח, את פני האבן
אשר ברק שחקם. ירקה האדמה, ירקה אדמת רוחי,
הלא ילד משחק על שפת באר הייתי?
עודני משחק: המרחב הזה — חצר לי, והאבנים — רוח.

*

אני רואה את מה שאני רוצה בשלום. אני רואה
עפר ודשא, אפיקי מים. אני עוצם את עיני:
העפר הזה בחיקי נח
אף הציד, עם ילדיו, נח הרחק מכאן.

שירה קלאסית

רק מפיטון בן קדם תתפעל
ורק על מת תגמר את ההלל.
סליחה, ואקרא, באמת סליחה,
אך לא אמות כדי לרצותה.

מרטיאליס (40 לספירה בערך - 104 לספירה בערך), עיבד מלטינית : רונן סוניס

לאה גולדברג: תרגומים גנוזים

הבודד בסתיו | לִי־טִי־פֶה (לי באי, סיון, 701-762)

אֵד סִתְּיוּ כְּחֶלְחֵל תַּעֲהַ עַל הָאֵגֶם,
הַכְּסִיף הַכְּפוֹר אֶת גְּבֻעוּלֵי הַדָּשָׁא,
כִּי־ד אֶמֶן פְּזֵרָה אֲבָקָה שֶׁל קֶסֶם
עַל פְּנֵי תַפְרֻחַת עֲנַגְת עֵלִים.
נִיחוּחַ הַפְּרִיחָה חָלֵף, אֵינְנוּ.
וְרוֹחַ־כְּפוֹר הַגְּבֻעוּלִים כּוֹפְפֶת.

מְחַר עַל הַנְּהָר יִשׁוּטוּ
עָלֵי הַפִּז, עָלֵי קְמִילַת הַלוֹטוֹס.
לְבִי יִגְעַ! מְנוֹרְתֵי דוּעֶכֶת,
הֵינָה כְּבִתָּה כְּבָר,
וְאֶזְכֹּר כִּי עַת לִישׁוֹן.

נֹה שְׁלוֹתֵי,
בּוֹא אָבוֹא אֵלֶיךָ.
הֵב לִי שְׁלוֹה, לְבִי נִלְאָה מְאֹד!

מתוך 'חיים חדשים', פרק XXII | דנטה אליגיירי

*

הענוות, המשפילות עינים,
על מה דמו פניכן העגומים
בחורונן לפני הרחמים,
אתן באות, התסודות, מאין?

הראיתן גברתי שופכה פמים
דמעות באהבה ובהבלה?
אמרנה לי, הלא לבי גלה
את האמת, וכבר מפלט לי אין.

ואם אמנם ממקום אבלה תבואנה,
אנא, הואלנה פה עמי לשבת
ואת אשר ארע אל תכסנה.

עונה בכן עינכן. כי בכי עצבת
בכיתו. מכות יגון חזרתו הנה,
ואת לבי תרעיד אימת המות.

ההשתקפות הכפולה (חלק ראשון)

מאנגלית: אורית נוימאיר פוטשניק

1.

בנוכחם אהיה בת שלוש, אני אומרת.
את עדין קטנה רק בת ארבע שנים.
אנחנו עומדות וצופות בעלים, מצהיבים ומשנים,
מתנופפים ונחבטים בגשם המלכלך.
מתנופפים ונחבטים ונשטפים, אני זוכרת
בעקר את העדרו, שלשה סתוים מעננים.
הם אמרו שלא אצליח להשיב אותך.
אגלה לך את מה שלא תוכלי לדעת.
ההשערות הרפואיות וכל ההסברים
שהסבירו את נפשי, אין בהם אמת נוגעת,
כמו העלים האלה, המפים, הנשברים.

אני שבחרתי פעמים
להתאבד, קראתי לך בכנויים,
כשהגעתי לראשונה בחדשים בכניי.
עד שחם ומחלה רטו
בתוך גרונה, נעתי כמו בהצגה של שחקנים אלמים
מעל ראשי. קולות של מלאכים מרשעים
הטיחו בי את האשמה, הם פטפטו
כמכשפות ירקות בתוך ראשי. האבדון
כמו ברז מטפף
מתוך בטני אל תוך עריסתך, האבדון דולף
כמו נושה שפא לגבות חשבון.

המות היה פשוט משדמינתי לעצמי.
ביום שבו קמת מלאת חיים, בריאה, שלמה,
נתתי למכשפות לקחת את נפשי האשמה
והעמדתי פני מתה.
עד שהגברים הלבנים שאבו את הרעל מבטני,
השאירוני ברותה ורחוצה במעשייה המדמה
של קפסאות שמדברות והחשמל שבמטה.
צחקתי כשראיתי משהו פרטי שם במלון.
היום העלים מצהיבים ומשנים.

את שואלת לאן הם נופלים. היום חייב להאמין
בעצמו, שלא יפול לאבדון.

היום ג'וים ילדתי הקטנטנת,
אֵהָבִי אֶת עֵצֶם עֲצֻמָּה, הֵיכֵן שְׁאֵת שׁוֹכֶנֶת.
אֵין אֱלֹהִים לְשֵׁאת אֱלִיו תְּפִלוֹת, אוּ שְׁאֵם
יֵשׁ, לְמָה נִתְּתִי לָךְ לְגִדֹל בְּמָקוֹם אַחֵר,
בוֹ לֹא הִכְרַת אֶת צְלִיל קוֹלִי כְּשִׁבְאַתִּי לְבַקֵּר.
כְּשִׁבְאַתִּי לְבַקֵּר וְכָל הַהִבְטָחוֹת
לְפָרְחֵי דְבָקוֹן וְאַשׁוּחִים מְקֻשָּׁטִים, לֹא יִסְלְקוּ אֶת כָּל
הַחַגִּים הַמְחַמְצִים וְהַחֲפָשׁוֹת.
בְּזָמַן שְׁלֹא אֶהְבְּתִי אֶת עֲצָמִי,
אַחֲזֵת בְּיָדִי שְׁבִכָּה, פְּסֻעֵנוּ בְּשִׁבְלֵים הַמְפִּנִים.
יֵרֵד עֲלֵיהֶם שְׁלֵג מְחֻדָּשׁ אַחֲרֵי הַכֹּל.